



για πάντα απ' τὸ Γκιαλμάρ σου, με τὸ χορτοσώτικο πρόσωπο! (\**Η Μαλαϊν κλαίει*\*) \*Ε, ἔτσι εἶνε!—Πήγαινε καὶ θά δοῦμε! Πήγαινε!

(*Βγαίνουν χωριστά*)

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ  
ΕΝΑ ΔΑΣΟΣ

(*Μπαίνει ὁ πρῶτος Γκιαλμάρ κι' ὁ ἄλλος ἄγγελος*)

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—\*Η μου ἄρρωστος\* ἢ μωροδὶ ὄλων αἰτῶν

τῶν θανάτων! κ' ἢ μωροδὶ ὄλων αὐτῶν τῶν θανάτων! καὶ τώρα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ χύνῃ ἡ νύχτα αὐτὴ καὶ τὸ δάσος μὰ στάλα νερὸ στὰ μάτια μου...

ΑΓΓΟΣ.— Δὲ μένουν πιά παρὰ τὰ δέντρα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Εἶδες τὸ γέρο βασιλῆ Μάρκελλο νὰ πεθαίνῃ;

ΑΓΓΟΣ.— Οχι, εἶδα κάτι ἄλλο προχθὲς τὸ βράδυ, ὅταν ἐσεῖς ἐλείπατε, ἔβαλαν φωτιά στὸν πύργο, κι' ἡ γορῆ βασίλισσα Γοδελβα ἔτρεχε μὲς ἀπ' τῆς φλόγες με τοὺς ὑπηρέτες. Πέσανε μὲς στοὺς τάρρους καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὄλοι χάθῃσαν ἐκεῖ.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Κι' ἡ πριγκήπισσα Μαλαϊν; —\*Ἦταν ἐκεῖ;

ΑΓΓΟΣ.— Δὲν τὴν εἶδα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μήπως τὴν εἶδαν ἄλλοι;

ΑΓΓΟΣ.— Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε. κανεὶς δὲν ξέρει πού εἶνε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Πέθανε μήπως;

ΑΓΓΟΣ.— Λένε πὼς πέθανε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Ὁ πατέρας μου εἶνε τρομερός!

ΑΓΓΟΣ.— Τὴν ἀγαπούσατε ἀκόμα;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ποιὰ;

ΑΓΓΟΣ.— Τὴν πριγκήπισσα Μαλαϊν.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Δὲν τὴν εἶδα παρὰ μιά καὶ μόνη φορά.. μὰ πὼς χαμήλωνε τὰ μάτια κι' ἔσταύρωνε τὰ χέρια.— ἔτσι—καὶ τῆς ἔξωτικὲς λευκὲς βλεφαρίδες!—κι' ἡ ματιὰ τῆς!... ἦτανε σὰν τὸ χρῶμα νερὸ μὲσα σ' ἕνα μεγάλο κανάλι... Δὲν τὰ θυμοῦμαι πολὺ καλά\* θάθελα ὅμως νὰ ξανάβλεπα αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο βλέμμα.

ΑΓΓΟΣ.— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ χτίριο στὸ λοφίσκο;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μοιάζει σὰν παλιὸς ἀνεμόμυλος\* δὲν ἔχει παρὰ θύρα.

ΑΓΓΟΣ.— Νὰ μιά ἐπιγραφή ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Ἐπιγραφή;

ΑΓΓΟΣ.— Ναι, —λατινικιά.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μπορεῖς νὰ τὴ διαβάσῃς;

ΑΓΓΟΣ.— Ναι, μὰ εἶνε πολὺ πιληά.— \*Ἄς δοῦμε:

Olim inclusa  
Anna ducissa  
anno..., etc.

Τὸ ὑπόλοιπο εἶνε σκεπασμένο ἀπ' τὴ γλῶσση.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Ἄς κάτσοῦμ' ἔδω.

ΑΓΓΟΣ.— Ducissa Anna, εἶνε τόνομα τῆς μητέρας τῆς ἀρραβωναστικῆς σῆς.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Τῆς \*Υγλυάνας; — Ναι.

ΑΓΓΟΣ.— Νὰ ἕνα ναι καὶ πλὸ σύντομο καὶ πλὸ ψυχρὸ ἀπ' τὸ χιόνι.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Θέ μου, ὁ καιρὸς τῶν φλογερῶν ναι εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ μένα.

ΑΓΓΟΣ.— \*Ἡ \*Υγλυάνα ὅμως εἶν' ὁμορφῆ.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Ἀμφιβάλλω.

ΑΓΓΟΣ.— \*Ὡ!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Ἐχει μιά ψυχούλα μαγεύρισσας στὸ βάθος τῶν πράσινων ματιῶν τῆς.

ΑΓΓΟΣ.— \*Ὡ! ὦ! ἄλλα τότε, γιατί στέρχεις;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Καὶ γιατί νὰ μὴ στέρξω; Εἶμαι ἄρρωστος καὶ θέλω τὴν ἀνάπαυσι, τὴν ἀνάπαυσι! Κ' ὅστερα, αὐτὴ ἢ μιά ἄλλη, πού θά μὲ φωνάξῃ, κατ' ὅπ' τὸ φῶς τῆς σελήνης, «μικρὲ μου Γκιαλμάρ» καὶ θά μοῦ τοιμπλῇ τὴ μύτη! Πᾶ! ἢ παρατήρησες τοὺς ξαφνικοὺς θυμοὺς τοῦ πατέρα μου, ἀφότου ἢ βασίλισσα \*Ἄννα ἦρθε στὸ \*Υσσελμόντ; — Δὲν ξέρω τί τρέχει μὰ εἶν' ἐκεῖ κατὶ, κ' ἀρχιχίζουν νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό μου ἄ λόκοτες ὑποψίες\* φοβάμαι τὴ βασίλισσα!

ΑΓΓΟΣ.— Αὐτὴ ὅμως σῆς ἀγαπάει σὰν παιδί τῆς.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Σὰν παιδί τῆς; — Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτὸ, κ' ἢ ἰδέες μου εἶν' ἀλλόκοτες, εἶνε πλὸ ὁμορφῆ ἀπ' τὴν κόρη τῆς καὶ νὰ ἀμέσως ἕνα μεγάλο κακό. Δουλεύει σὰν τυφλοπόντικα\*, δὲν ξέρω γιὰ τί πράγμα\* αὐτὴ παρέσχε τὸ φτωχὸ μου πατέρα ἐναντίον τοῦ Μάρκελλου κι' αὐτὴ παρακωσίασε αὐτὸ τὸν πόλεμο.— \*Υπάρχει κατὶ μέσα σὲ ὅλα αὐτὰ!

ΑΓΓΟΣ.— \*Υπάρχει ὅτι ἤθελε νὰ σὲ κἀνῃ νὰ πάρῃς τὴν \*Υγλυάνα, αὐτὸ δὲν εἶνε καταχθόνιο;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Υπάρχει κάποια ἄλλη αἰτία ἀκόμα.

ΑΓΓΟΣ.— \*Ὡ! ξέρω καλά! \*Ἀφοῦ παντρευθῆτε θά σὲ στείλῃ στὴ Γιουτλάντ νὰ πολεμήσῃς γιὰ τὸ μικρὸ τῆς θρόνου, πού τῆς τὸν ἔχουν πάρει, καὶ ν' ἀπελευθερώσῃς τὸ φτωχὸ τῆς ἀνδ' α, πού πρέπει νὰ εἶνε τόσο ἀνήσυχος, περιμένοντάς τ'α, γιατί σὲ μιά βασίλισσα τόσο ὄραφα, πού γυρίζει μοναχὴ τῆς στὸν κόσμον, πρέπει νὰ τῆς συμβαίνουν κ' ἐπεισόδια...

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— \*Υπάρχει κάποια ἄλλη αἰτία ἀκόμα.



ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

*Ἡ γλωσσὴ Ἀνατολῆ*

Μὲ τὸ νοῦ μας ἀφωσιμμένο στὴ γιορτῆ, δὲν εἶδαμε τὸ σοῦρουπο πού πέρασσε. Γιὰ δέτε! \*Ἡ γλῶσσὴ ἀνατολῆ προαναγγέλλει τὸν Κύριο τῆς Νύχτας (τὸ Φεγγάρι)—κρυμμένο ἀκόμη πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ ἀπ' ὅπου σὲ λίγο θά ξεπροβάλλῃ—τὸ ἴδιο σὰ μιά παρθένα πού μὲ τὸ γλωσσὸ τῆς πρόσαπο προδίνει πὼς μέσα στὴν καρδιά τῆς μιά ἀγάπη φωλιάζει.

*Τὸ ἀχτινοβόλημα τῆς νιότης*

Τὰ χεῖλη τῆς εἶν' ἄλικα σὰν ἕνα νίσκαστο λουλουδί, τὰ χαριτωμένα τῆς τὰ μπράτσα μοιάζουνε σὰ κλάδοι. Ἐλκυστικὸ σὰν τοὺς ἀνθούς στὰ δέντρα, τὸ ἀχτινοβόλημα τῆς νιότης ἀπλώνεται σ' ὅλα τῆς τὰ μέλη.

*Ὁ κυνηγὸς*

\*Ἡ παρθένα πού ἀγαπᾷ καὶ πού μ' ἔχει τρελλάνει εἶνε σὰν ἕνας κυνηγός.

Τὰ φρούδια τῆς εἶνε σὰν τὸ τόξο πού τεντώνει.

\*Ἡ λοξὴ ματιὰ τῆς εἶνε ἡ σαΐτες τῆς.

Κ' ἡ δύστυχη καρδιά μου εἶνε ἡ ἀντιλόπη πού σκοτώνει.

*Δίχως τὰ μάτια τῆς καλῆς μου*

Πλάϊ στὴ λάμπα, ἢ πλάϊ στὸ ἀναμμένο τράκι, ἢ καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ φεγγαριοῦ, ἂν δὲ μὲ κυττάζουν τ' ἀστραποβόλα μάτια τῆς καλῆς μου, αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε ὀλότελα σκοτεινὸς γιὰ μένα.

*Ἀπορία*

\*Ἄμα τὴ θυμοῦμαι, ὁ πόνος μὲσα μου κορῶνει.

\*Ἄμα τὴ βλέπω, ἡ τρέλλα μου αἰσθάνει.

\*Ἄμα τὴν ἀγγίζω, ὅλες οἱ αἰσθήσεις μου πυρῶνουν, κ' ὁ νοῦς μου σβύνει.

Πέστε μου, λοιπόν, παρακαλῶ, πὼς μπερεῖ ν' ἀγαπηθῇ ἕνα τέτοιο πλάσμα;



*Πουθενά...*

Στὰ κλαδιά τῶν δένδρων διακρίνω τὸ λιγερὸ κορμί σου, στὰ μάτια τῶν τρομαγμένων ὄρων βλέπω τῆς ματιές σου,—στὸ φεγγάρι, τ' ὄραφο\* πρόσωπό σου, στὰ φτερὰ τοῦ παγωνιοῦ, τῆς γυαλιστερῆς σου μπουκῆς,—καὶ στὶς ρυτίδες τοῦ νεροῦ, τὸ κατσούφισμα ἀπάνω στὸ μέτωπό σου;

Μὰ — ἀλλοίμονο! — ποτέ, σὲ κανένα μέρος, δὲν μπορῶ ὄλη νὰ σὲ ἰδῶ.

*Τὸ ἐπιφοβο δάσος*

Τῆς γυναίκας ἢ μορφῆ εἶνε ἕνα δάσος: Πρόσεχε, ὀδοιπόρε! Μὴν ἀφίνει; τῆς σκέψεις σου νὰ τριγυροῦν σ' αὐτὸ τὸ δάσος, γιατί εἶνε ἕνας ληστής ἐκεῖ, πού πάντα παρομονεύει, κ' ἔτοιμος νὰ χτυπήσῃ, ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης.

*Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τὴ γνώρισα*

\*Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τὴ γνώρισα, θέλω νὰ γυρῶ στὴν πατρίδα μου καὶ δὲν μπορῶ:

Τὸ κορμί μου κάνει νὰ πάῃ μπρός, ἐνῶ ἡ καρδιά μου πετάει πίσω, σὰν τὴ μεταξωτὴ σημαία πού πάει ἐναντία σ' ἄνεμο.

(\*Ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸ)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΛΙΔΗΣ

ΑΓΓΟΣ.— Ποιὰ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Θὰ τὸ μάθῃς μὴν ἡμέρα. Πᾶμε.

ΑΓΓΟΣ.— Πρὸς τὴν πολιτεία;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Πρὸς τὴν πολιτεία; — Δὲν ὑπάρχει πιά. Δὲν ὑπάρχουν πιά παρὰ πεθαμένον ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς γκεμισμένους τοίχους. (\*Ἀκολουθεῖ)

